

Și Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul
pentru a-și ucide fiul
Geneza, 22

1

Alan Greening era beat. Trăsese toată noaptea la măsea în Covent Garden. Începuse în Punch, unde băuse trei sau patru halbe cu niște foști colegi de facultate. Apoi plecaseră mai departe, la Lamb and Flag, barul de pe aleea aceea dubioasă, în apropierea clubului Garrick.

Oare cât stătuseră acolo bând bere după bere? Nu își putea aminti. Pentru că, după aceea, merseră la Roundhouse și se întâlniseră cu doi băieți de la birou. Și, la un moment dat, trecuseră de la bere la tărie: votcă, gin tonic, whisky.

Apoi venise greșeala fatală.

— Hai să mergem să ne zgâim la niște fetițe, propusese Tony.

Se hliniseră și încuviințară cu toții, apoi o luară agale pe St Martin Lane. Dădură bacșis ca să poată intra în Stringfellows. Bodyguardul nu fusese tocmai încântat să îi lase înăuntru, cel puțin la început. Îl cam

îngrijorau șase tineri, puși evident pe distracție, înjurând și râzând; oricum, mult prea gălăgioși.

Buclucași.

Dar Tony fluturase câteva bancnote din bonusurile lui generoase, o sută, sau mai mult, de lire, și bodyguardul zâmbise, răspunzând galant:

— Desigur, domnule...

Și apoi...

Apoi ce se mai întâmplase?

Total era în ceață. O ceață de tanga și coapse, și băutură. Și fete letone dezbrăcate și zâmbărete, și bancuri porcoase despre blănuri rusești, și o poloneză cu săni ireali, și sume uriașe de bani aruncate în stânga și-n dreapta.

Alan mormăi. Prietenii lui plecaseră pe rând. Se împlicitiseră afară din club și se prăbușiseră în taxiuri. La final rămăsese doar el, ultimul pe baricade, îndesând hârtii de zece lire în chiloții cu atâa ai letonei care își unduia corpul minion, în timp ce el o privea nepuțincios, cu venerație, fără să scoată o vorbă.

Și apoi, la ora patru dimineață, fata din Letonia încetase să mai zâmbească. Luminile se aprinseseeră brusc, iar bodyguarzii îl apucaseră de brațe, escortându-l cu hotărâre către ușă. Nu fusese propriu-zis aruncat în stradă ca un scandalagiu dintr-un western demodat, dar pe aproape.

Și acum era cinci dimineață, și primele semne ale mahmurellii începeau să-l chinuie. Trebuia să ajungă acasă. Era pe Strand, când de fapt avea nevoie să fie în pat.

Oare avea destui bani pentru un taxi? Își lăsase cărțile de credit acasă, dar, da... Alan se scotoci prin buzunare – încă mai avea treizeci de lire în portofel; destul cât pentru un taxi până în Clapham.

Sau, cel puțin, ar fi trebuit să fie de ajuns. Dar nu erau taxiuri. Era ora cea mai moartă din noapte: cinci dimineață pe Strand. Prea târziu pentru petrecăreți. Prea devreme pentru firmele de curătenie.

Alan cercetă străzile. O burniță fină cădea pe trotuarele late și lucioase din centrul Londrei. Un autobuz de noapte, mare și roșu, se bălăbănea în direcția opusă – către St Paul. Încotro ar fi putut să meargă? Alan se luptă cu aburii de alcool care îi învăluiseră creierul. Exista totuși un loc unde întotdeauna puteai găsi un taxi. Putea încerca pe Embankment. Da. Acolo erau mereu taxiuri.

Adunându-și mintile, o luă la stânga, pe un drum lătralnic. Pe plăcuța cu numele străzii, scrisă Craven Street, însă el nu mai auzise de ea. Dar asta nu avea importanță. Drumul ducea în jos, spre fluviu. Trebuia să îl scoată direct pe Embankment.

Alan merse înainte. Strada era veche: cu multe clădiri maiestuoase din perioada georgiană. Burnița continua să cadă. Primul semn care anunță dimineață de primăvară albăstrea cerul, pe deasupra hornurilor vechi. Nu era tipenie de om.

Atunci auzi.

Un zgomot.

Dar nu era un simplu zgomot. Sunase ca un geamăt. Un geamăt de om, dar înfundat sau poate distorsionat. Ciudat.

Oare își imaginase? Alan cercetă trotuarele, ușile, ferestrele. Mica străduță era în continuare pustie. În jur nu erau decât clădiri de birouri. Sau case foarte vechi transformate în birouri. Cine să fi fost acolo la acea oră în noapte? Un drogat? Un vagabond? Sau era un bătrân, care zăcea în vreun sănț, acolo în umbre?

Alan alese să îl ignore. Asta făceai dacă erai londonez. Ignorai. Viața ta conținea destul frecuș, în acest oraș uriaș, frenetic și agitat, fără a mai adăuga la stresul de zi cu zi și investigarea gemetelor din noapte. Și, pe deasupra, Alan era beat: își imagina totul.

Dar îl auzi din nou. Clar. Geamătul groaznic, care îți îngheță sufletul, al unei persoane în suferință. Aproape că suna ca și când cineva striga „Ajutor“. Deși sunetul care ieșea era „hhhaagggiiuuudddoooo“.

Ce naiba a fost asta? Pe Alan îl năpădi sudoarea. Era de-a dreptul speriat. Nu voia să știe ce fel de persoană – ce fel de *chestie* – ar fi putut scoate un sunet ca acela. Și totuși, trebuia să afle. Toate reflexele lui morale îi spuneau că trebuie să sară în ajutor.

Stând în acea ploaie blândă, se gândi la mama lui. La ce ar fi spus ea. Ea i-ar fi spus că nu avea de ales. Era o obligație morală. Cineva suferă, prin urmare, tu ajuci.

Privi către stânga. Vocea păru că vine dinspre un șir de case vechi, în stil georgian, din cărămidă violet-închis și cu ferestre vechi și elegante. Una dintre case avea un semn în față, o plăcuță din lemn, strălucind de ploaie în lumina felinarului. *Muzeul Benjamin Franklin*. Alan nu știa exact cine fusese acest Benjamin Franklin. Vreun yankee; un scriitor sau ceva. Dar asta mai puțin conta. Era aproape sigur că geamătul provenea din această casă, pentru că ușa era deschisă. La cinci dimineață, într-o sămbătă.

Alan putea zări o lumină slabă în spatele ușii între-deschise. Strânse pumnii o dată și încă o dată. Apoi păși către ușă și o împinse. Aceasta se deschise complet. Sala din față era cufundată în liniște. În colț era o casă de marcat, o masă acoperită cu broșuri; și o pancartă pe care scria „Pe aici pentru Prezentarea Video“. Holul era slab iluminat de niște lămpi de veghe.

Muzeul părea în ordine. Ușa era deschisă, dar interiorul era neatins. Nu semăna nici pe deosebire cu scena unui jaf.

– Hhaaggiuudddooooo...

Se auzi din nou. Geamătul acela sfâșietor. Și de această dată fusese mai mult decât clar de unde provenea: din subsol.

Alan simți ghearele friciei invadându-i inima. Dar își stăpâni nervii și porni hotărât spre capătul holului, unde o ușă de serviciu dădea către un rând de trepte din lemn. Alan porni în jos pe scări și intră într-o pivniță.

Un bec solitar atârna din tavan. Lumina era caldă și suficient de clară. Privilor în jur. Camera nu era deosebită – cu excepția unui singur lucru. Un colț al podelei fusese înlăturat și se săpase recent pentru că pământul era răscolit –, lăsând o gaură mare și neagră, adâncă de aproximativ un metru, în solul întunecat al Londrei.

Uitându-se mai cu atenție, Alan observă o pată de sânge.

Nu putuse să nu o observe: pată mare și lipicioasă era stacojie și lucea, și era împroștată pe ceva foarte alb. Era o grămadă mai mare de culoare albă.

Ce putea fi albul acela? Pene? Fulgi de lebădă? Ce?

Alan se apropi și împunse albul cu vârful pantofului. Era păr: păr de om poate. O grămadă de păr alb de om. Iar săngele se afla deasupra părului, precum dulceața de cireșe pe șerbetul de lămâie. Ca săngele unei oi în zăpadă.

– Hhhaaggiuudddooooooo!

Geamătul era aproape de această dată. Venea din camera alăturată. Alan își învinse temerile și păși prin ușă mică și joasă, care dădea în camera învecinată.

Înăuntru era întuneric, singura sursă de lumină fiind fâșia aruncată de becul din spatele lui. Geamătul prevestitor se răsfrânse de jur împrejurul încăperii. Bâjbâind pe lângă marginea ușii, Alan apăsa întrerupătorul și camera se inundă cu lumină.

În mijlocul încăperii, pe podea, zacea un bâtrân, dezgolit. Capul îi fusese ras în întregime. În mod violent – dacă judecă după tăieturi și zgârieturi. Alan realizează că de la el provenise părul pe care-l văzuse nu cu mult timp în urmă. Îi răseseră părul. Oricine ar fi fost *ei*.

Apoi, bâtrânul se mișcă. Stătuse cu spatele la ușă, dar când lumina se aprinse, el se întoarse și îl privi pe Alan. Tabloul era neliniștitor. Alan tresări. Groaza din ochii bâtrânului era cumplită. Mari și roșii, ochii săi priveau încremeniți, turbați de durere.

Betă de mai devreme dispăruse: Alan era acum mai treaz ca niciodată. Înțeles motivul agoniei bâtrânului. Pieptul îi era plin de răni, tăieturi de cuțit. Un fel de desen fusese gravat în pielea sa bâtrână, moale, încrețită și albă.

Și de ce gema atât de ciudat? Atât de incoherent? Bărbatul gemu din nou. Iar Alan se cătină amețit.

Gura bărbatului era plină de sânge. Sâangele îi șiroia dintre buze, de parcă s-ar fi îndopat cu căpsune. Lichidul stacojiu se scurgea uleios, de pe buzele sale îmbâtrânite pe podea. Când gemu, și mai mult lichid se băsică și gâlgâi, împroscându-i bărbia cu sânge închegat.

Și mai era și oroarea finală.

Bâtrânul ținea ceva în mâna. Încet, el deschise pumnul, și îl întinse tăcut: ca și când ar fi oferit ceva cu bunăvoieňă. Un dar.

Alan privi în jos la degetele întinse.

În mâna bărbatului, strânsă fără vlagă, se afla o limbă de om.

2

Piața Carmel era aglomerată. Plină de negustori de condimente yemeniți care se certau cu sioniști canadieni, gospodine israeliene care examinau coaste de miel și evrei siriensi care aranjau standuri cu CD-uri lângă cântăreții libanezi de dor și jale. Multimile se îmbulzeau între tarabele de condimente picante, piramidele din conserve de ulei verde de măslini și chioșcul mare de tării, unde se vindea vin Golan Heights, un produs bun.

Printre ei, se afla și Rob Luttrell, încercând să se deplaseze până la capătul pieței. Voia o bere de la prăvălia Bik Bik unde se comercializau bere și cărneați, locul lui preferat din Tel Aviv. Lui Rob îi plăcea să se uite la celebritățile israeliene, cu ochelarii lor de soare, de păcălit paparazzi. Cu câteva zile în urmă, una dintre starlete, de-a dreptul drăgălașă, îi zâmbise. Poate că ghicise că era jurnalist. Lui Rob îi plăcea și berea cehească de la barul cu specialități din cărneați, Bik Bik: servită în halbe din plastic, licoarea aluneca de minune pe lângă cubuletele de salam de casă și buzunărașele cu kebab picant.

— *Shalom*, spuse Samson, omul cu cănații turcești de la Bik Bik.

Rob comandă grăbit o bere. Apoi își aduse aminte de maniere și spuse „Vă rog“ și „Mulțumesc“. Se întrebă dacă începuse să îl afecteze plăcileală. Se întorsese de șase săptămâni și își pierdea vremea după șase luni petrecute în Irak. Să fi fost, oare, prea mult timp?

Da, avusese nevoie de o pauză. Da, îi făcea placere să se afle din nou în Tel Aviv – iubea dinamismul și dramatismul orașului. Și fusese un gest generos din partea editorului său din Londra să îi acorde acest timp liber, pentru a se „recupera“. Dar acum era din nou gata de acțiune. O altă transmisiune din Bagdad, poate. Sau Gaza – lucrurile luau amploare acolo. De fapt, lucrurile luau, întotdeauna, amploare în Gaza.

Rob bău din paharul de bere, apoi ieși în față barulu în aer liber pentru a privi mai departe de cornișă, la griul-azuriu al Mediteranei. Berea era rece, aurie și gustoasă. Rob zări un surfer ținând piept valurilor mării, în larg.

Oare avea să mai sună vreodată editorul lui? Rob își verifică telefonul mobil. Imaginea digitală a fetiței sale îl privi de pe ecran. Rob simți cum îl năpădește remușcarea. Nu o mai văzuse de... când? Ianuarie sau februarie? De la ultima călătorie la Londra. Dar ce putea face? Fosta lui soție își tot schimba planurile, ca și când ar fi vrut să îi refuze orice contact cu fiica sa. Dorința lui Rob de a o vedea pe Lizzie era ca o foame sau ca o sete care trebuiau să fie potolite. Avea constant senzația că ceva – cineva – lipsea din viața lui. Câteodată se trezea întorcându-se să îi zâmbească frieci lui, și, bineînțeles, ea nu era acolo.

Rob își duse paharul gol de bere la bar.

– Ne vedem mâine, Sam. Să nu mănânci tot kebabul!

Samson râse. Rob plătișekelii și apoi se îndrepta către malul mării. Traversă alergând șoseaua cu traficul aglomerat al unei zile de joi, sperând să nu fie călcat de șoferii evrei tupești, care se luau la întrecere.

Plaja din Tel Aviv era locul lui preferat de meditație. Cu zgârie-norii în spatele lui și valurile și briza caldă și înviorătoare pe față. Și acum voia să se gândească la soția și copilul său. Fosta soție și copilul de cinci ani.

Intenționase să se întoarcă la Londra, imediat după ce conducerea ziarului îi ceruse să plece din Bagdad. Dar, dintr-odată, Sally se cuplase cu un alt bărbat și îi spusese că are nevoie de „spațiu“, aşa că Rob hotărâse să rămână în Tel Aviv. Nu voia să se afle în Anglia dacă nu o putea vedea pe Lizzie. Ar fi fost mult prea dureros.

Dar a cui era vina, de fapt, în toată această poveste? Rob se întrebă câte dintre motivele de divorț î se puteau imputa. E adevărat, ea avusese aventuri... dar el fusese plecat în tot acel timp. Dar acesta era jobul lui! Era corespondent de presă în străinătate: pentru asta muncise zece ani în Londra. Așa își câștiga banii. Și acum ajunse, la treizeci și ceva de ani, să acopere tot Orientalul Mijlociu – mult prea mult pentru un singur om.

Se întrebă dacă să se întoarcă la Bik Bik pentru încă o bere. Privi spre stânga. Hotelul Dan Panorama se contura amenințător pe fondul cerului senin – o halcă imensă de hotel, din beton, cu un atrium scânteietor din sticlă. În spate era parcare, acri întregi de locuri de parcare, situații în mod ciudat în mijlocul orașului.

Își aminti povestea din spatele acelor parcări: când a izbucnit războiul între arabi și evrei, în 1948, acesta fusese frontul principal al conflictului urban dintre Tel Avivul israelian și orașul arab Jaffa. Apoi, israelienii au câștigat și au nivelat terenul. Iar acum locul devenise o parcare imensă.

Rob se hotărî. Dacă nu o putea vedea pe Lizzie, era indicat să facă niște bani, ca să o poată hrăni și proteja. Astfel, se decise să meargă direct la micul său apartament din Jaffa și să facă niște cercetări. Să găsească mai multe informații pentru articolul acela despre libanezi pe care îl avea în minte. Sau să le dea de urmă puștilor din gruparea Hamas care se ascunseseră în biserică aia.

Ideile îi vuiau prin minte, în timp ce se îndreptă spre curbura plajei și casele de pe antica faleză a portului de mai departe – portul vechiului oraș Jaffa.

Îi sună mobilul. Rob își verifică ecranul telefonului plin de speranță. Recunoscu un număr de Anglia, dar nu era Sally, sau Lizzie, sau vreunul dintre prietenii săi.

Era editorul lui din Londra.

Rob simți fiorul adrenalinei. Asta așteptase! Aceasta era momentul lui preferat al slujbei pe care o avea: apelul neașteptat din partea editorului. Du-te la Bagdad. Du-te la Cairo. Du-te în Gaza. Du-te și riscă-ți viața. Rob adora momentul acesta. Faptul că nu știa niciodată unde avea să călătoarească. Era sentimentul acela de spaimă ca în teatrul de improvizare sau ca în transmisiunile în direct de la televizor. Nici nu era de mirare că nu putea să aibă o relație normală cu cineva. Deschise telefonul.

– Robbie!

– Steve?
– Ce'aci?

Accentul Cockney foarte pronunțat al redactorului său îl făcu pe Rob să încremenească preț de o secundă, cum se întâmpla mereu. El încă mai credea ca un american obișnuit că toți jurnaliștii de la *The Times* vorbesc în engleză cușer de Oxford. De fapt, editorul lui străin vorbea ca un docher de Tilbury – și înjura și mai abitir. Câteodată Rob se întreba dacă nu era posibil ca Steve să exagereze puțin – accentul Cockney – pentru a se distinge de colegii săi mai articulați, absolvenți de Oxbridge. Toți erau atât de competitivi în presă!

– Robbie, amice. Ce'aci în momentu' ăsta?
– Stau pe o plajă, vorbesc cu tine.
– Futu-i. De-aș avea slujba ta.
– Ai avut-o. Dar te-au promovat.
– A, da, râse Steve. Oricum, ce vreau să zic e: ce voiai să faci? Ți-am repartizat vreo sarcină?
– Nu.
– Aşa-i, aşa-i. Te refaci după căcatu' ăla... cu futura aia de bombă.
– Sunt bine acum.
– Treaba aia a fost murdară, fluieră Steve. Bagdad. Rob nu voia să se gândească la bombă.
– Deci... Steve... unde...
– Kurdistan.
– Ce? Uau!
Se simți imediat nerăbdător și puțin speriat. Kurdistanul irakian. Mosul! Nu mai fusese niciodată acolo, și în mod cert era o adevărată mină de aur pentru un reporter. Kurdistanul irakian!
– Mai stinge din focu' ăla, îl întrerupse Steve.